

STOUPÁME NAHORU NAROZENINOVÉ LOGO ŠKOLY

LEONARDO DA VINCI

Ve středu 9.9.2020 jsme se s naší třídou v hodině výtvarné výchovy vydali na výstavu obrazů významného italského malíře Leonarda da Vinci. Výstava se konala v tišovském parku pod kostelem.

Nejdříve jsme si v infocentru vyzvedli tajenky na vyplnění. Úkolem tajenky bylo hledání odpovědí na jednotlivých obrazech. Obrazy Leonarda da Vinci byly rozmístěny po celém parku náhodně. Otázek bylo celkem 12. Mezi obrazy jsme našli i Monu Lisu. Je to nejznámější obraz Leonarda da Vinci a je považován i za nejznámější obraz v celé historii malířství. I když jsme měli každý vlastní křížovku, většinu času jsme strávili společným hledáním. Na některých obrazech, které nás obzvlášť zaujaly, byly jeho vynálezy, portréty,

nebo části lidského těla. Uvědomili jsme si, jak byl Leonardo da Vinci geniálně nadaný v mnoha různých směrech. Byl současně malíř, sochař, přírodovědec, spisovatel atd. Hledané slovo z tajenky znělo „hranostaj“. Později jsem se dozvěděla, že Dáma s hranostajem je další mistrovské dílo Leonarda da Vinci. Někteří z nás se po vyluštění tajenky rozhodli jít do infocentra pro odměnu.

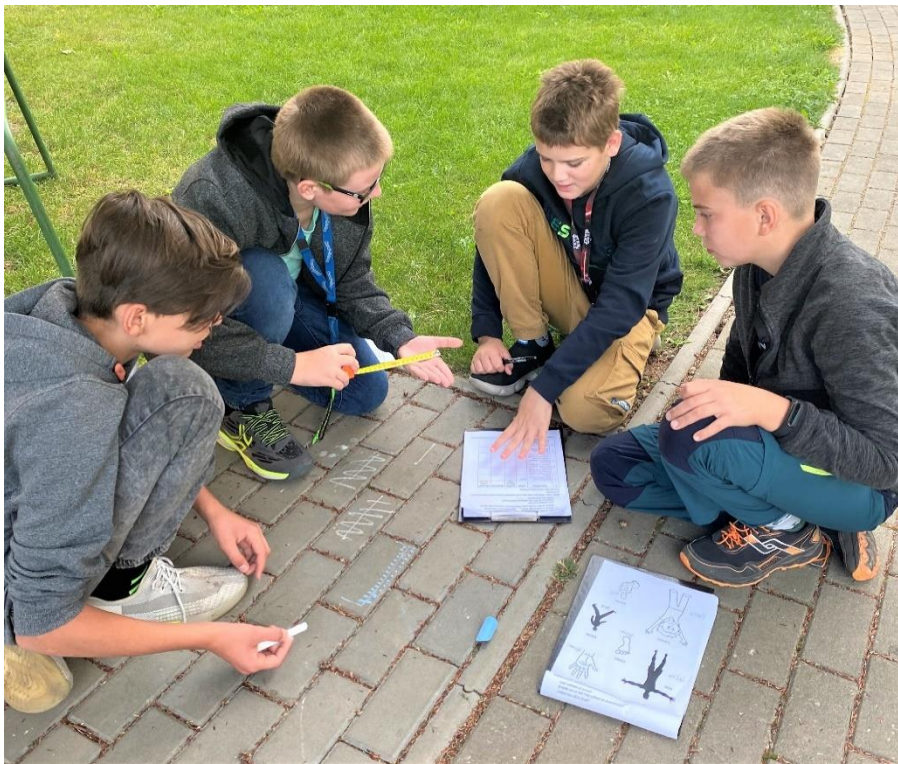
Myslím, že jsme si tuto hodinu výtvarné výchovy s naší třídou hodně užili. Díky obrazům jsme se dozvěděli něco zajímavého ze života Leonarda da Vinci, nadaného umělce, vědce a vynálezce. Byli jsme moc rádi, že nás pan učitel Vrtěl vzal na tak zajímavou výstavu.

Alexandra Jedličková 8.B.

ALTERNATIVNÍ MATEMATIKA

Jednoho dne jsme v matematice od paní učitelky dostali za úkol změřit své tělo. Museli jsme změřit svoji stopu, dlaň, krok, sáh, palec na ruce a tyto míry si zapsat do sešitu. Na druhý den v další hodině matematiky šla celá naše třída do atria školy a paní učitelka nám

řekla, ať se sami rozdělíme do jednotlivých týmů. Já jsem byl ve skupině s Honzou, Radimem, Vincentem a Ondrou a dali jsme si název „Blbci v hrnci“. Po atriu školy byla rozmístěna různá stanoviště, na kterých jsme měli za úkol pomocí kroků, stopy a palce změřit postupně délku lana, šířku a délku ping-pongového stolu a šířku parkoviště pana ředitele. Délku lana jsme zjistili tak, že jsme si

ho odkrokovali a počet kroků vynásobili jejich délkou, kterou jsme si změřili den před tím. Stejně jsme postupovali i u ping-pongového stolu, jen jsme místo kroků použili stopy a palce. Na závěr jsme přišli k paní učitelce a nahlásili, kolik stanovišť jsme stihli za stanovenou dobu splnit. Náš tým dokázal udělat všechny. Moc nás to bavilo a pro mě to určitě bylo zábavnější než sedět v lavici a koukat na tabuli. Byl bych rád, kdybychom takových úkolů dostávali víc.

Lukáš Horák 6. B

ANGLIČTINA S RODILÝM MLUVČÍM

Během září a října na naší škole proběhly projektové dny angličtiny s rodilými mluvčími. A jaký ohlas měly u deváťáků, můžete posoudit sami z následujícího rozhovoru:

A: Tak jak se ti to líbí?

B: Zatím celkem v pohodě. Učí nás Američan jménem Rudy.

A: Nás Julianna. Říkala, že pochází ze Švýcarska. To má na vlajce takovej ten červenej kříž v bílým poli, ne?

B: A není to spíš naopak?

A: To máš jedno. Myslíš, že máme stejnej program?

B: No nevím. My jsme se prvně seznámili a potom jsme formou kvízů, prezentací a plakátů sepisovali rozdíly mezi Spojenými státy americkými a Spojeným královstvím.

A: Takže asi jo. My se ještě dívali na video o jídle, co se tradičně jí buď v Americe, nebo ve Spojeném království. Upřímně, mě nelákalo ani jedno. Takže to vás asi teprve čeká.

B: Hm. Už musím letět. Za minutu zvoní, tak se uvidíme na obědě.

A: Ok. Tak ahoj.

B: Čau.

V kolika letech jste se rozhodla, že chcete být učitelkou? Kdo nebo co Vás inspirovalo?

Myslím si, že jsem chtěla být učitelkou od malička. No, přesněji jsem chtěla být jako mamka. Ta je učitelkou na základní škole. Troufám si říct, že je výbornou učitelkou. Mamka mě hodně inspirovala, ale nejen ona. Celé rodinné prostředí, ve

kterém jsem vyrůstala. U nás je to skoro samý učitel. Asi mi v žilách koluje učitelská krev.

Jaké byly Vaše nejoblíbenější předměty, když jste studovala?

Na základní škole to byl český jazyk a matematika. Na gymnáziu se pak k tomu přidal předmět nedávná současnost. To byl dost zajímavý seminář. Zaměřoval se na politický a kulturní vývoj u nás i v zahraničí v posledních desetiletích.

Co patří mezi Vaše záliby?

Ráda trávím čas s dětmi. Když jsem ještě studovala, tak jsem několik let hlídala děti v jedné rodině, byla dobrovolníkem v Muzeu romské kultury a vedla zájmové kroužky. To mě bavilo. Ráda si taky čtu, poslouchám písničky, trávím čas s kamarády a rodinou.

Proč jste si vybrala naši školu?

Důvodů je vlastně více. V Tišnově jsem se narodila, tak je mi to tu blízké. Během studia jsem tady na škole dělala praxi. Dost jsem si Smíškovou oblíbila. Líbí se mi filozofie školy a celková atmosféra školy. Je tu skvělý kolektiv. Provází mě kolegové, kteří se mi neustále věnují. Toho si moc vážím. Víím, že se od nich hodně naučím.

Jak si zvykáte na to být třídní učitelkou?

No, distanční výuka mi to zvykání trošku přerušila. Mám ale super třídu. Myslím si, že jsme si všichni na sebe už docela zvykli a že nám to vzájemně funguje (i na dálku).

Je těžké být u žáků oblíbená a zároveň u nich mít autoritu?

Ani vlastně nevím, jelikož jsem zatím neměla moc příležitostí to zjistit. Nicméně si myslím, že to člověk musí mít v sobě. Tu přirozenou autoritu. Ta jde potom ruku v ruce s oblíbeností. A to doufám, že v sobě mám. Třeba se to dědí z generace na generaci 😊. To bych pak měla vyhráno. Uvidím časem.

Co říkáte na distanční výuku a jak je pro Vás náročná?

No, úplně z ní nadšená teda nejsem. Ale situace je holt taková, tak je třeba ji přijmout a pokusit se z ní vytěžit co nejvíce. Konečně jsem se třeba naučila s google účtem, což se mi za pět let na vysoké nepovedlo. A hlavně jsme si stihla udělat pořádek v kabinetě. Náročná pro mě byla na začátku velmi. Nevěděla jsem, jak to uchopit, aby to vlastně vůbec k něčemu bylo. Teď je to hodně vyčerpávající.

Chtěla byste ve školství něco změnit?

Chtěla bych, aby školství bylo více o tom, kvůli čemu jsem si povolání učitelky vybrala. O dětech. O práci s nimi. Zatím mi přijde, že hodně času strávím nad nějakým papírováním. Ale asi to k tomu prostě patří.

Co byste poradila všem žákům, aby co nejlépe a v pohodě zvládli období koronaviru?

Přestože je to náročné období, chtěla bych, aby to nevzdávali, aby se pokusili soustředit na učení a mysleli co nejvíce pozitivně. Jednou to totiž určitě skončí 😊. Jsem na svou třídu velmi pyšná, myslím si, že to zvládají opravdu moc dobře.

Karolína Boleslavová, 6.C

Můj splněný sen

Adéla Reindlová

...další kreativní den, další z mých náročných nápadů propracovaných do detailu. Ale nyní poprvé začínám trochu pochybovat... Po častém lezení na skály, uspořádání soukromé olympiády pro 15 dětí, vytváření projektů v životní velikosti, dobrodružné cestě s bratrancem...je teď načase dotočit můj film...

Je letní červencový den. Slunce svítí, jako by chtělo všechno vysušit. Stojím na kamenné zídce, více než metr nad hladinou vody. Natočila jsem už 376 záběrů, ale tahle scéna je ve filmu jedna z nejdůležitějších. Filmová klapka čeká ...

Klidné vody rybníku Olšovce zažijí dnes moje filmové natáčení.

Nebude to poprvé, vznikly tu i jiné scény, například krmení vodního dinosaura, záběr se ale doladí graficky za pomoci speciálních programů. Dnešní scéna ale musí být opravdová a odhodlaná.

Dostala jsem spoustu pokynů od mámy, možná až dost. Jak skákat, kam a kudy, aby to nebylo nebezpečné. Od malička mi rodiče říkali, že nesmím skákat do vody tam, kde neznám hloubku. Víím, že by to mohlo špatně dopadnout. Musím dávat velký pozor. Dno je to, co mě teď zajímá. Musím to ale i dobře zahrát.

Přicházíme s mámou k natáčecímu místu. Jako režisér, scénárista a herec v jedné osobě přesně víím, jak to místo musí vypadat. Vidíme, že se tam koupe starší pán.

„Dobrý den,“ zavolala jsem směrem k němu.

„Promiňte, že vás obtěžujeme,“ navazuje mamka. „Nevíte, jaká je tady asi hloubka?“ ptá se ho.

Než ale stihneme něco doříct, pán už se ochotně noří pod hladinu vody. Nad naše očekávání potápí několikrát hlavu pod vodu a zjišťuje víc, než v co jsme mohly doufat.

Posouvá se ve vodě všemi směry a vypátrává pro mě cenné informace. Cuká mi radostně koutek, když se pán ochotně dál a dál

potápí do vody. Potápí se kvůli mně. Pán nám zjistil, co jsme potřebovaly, ale s takovou ochotou, až tomu nemůžeme věřit.

Jsem potěšená. „Pán je prostě stará škola,“ říká mamka směrem ke mně. Moc jsme mu poděkovaly, srdečně a vděčně.

Místo se zdá bezpečné. Ceduli se zákazem skákání nikde nevidím, tak snad ani nic neporušíme. A přesto...Je to risk, kámen, kousek betonu?

Stojím už na úplném okraji zídky a dívám se přesně na místo, kam mám skočit, teď mi to připadá jako pořádná výška. Nedokážu si vůbec představit, že to za chvíli udělám.

Do normálního bazénu skáču z podobné výšky, není to žádný problém, ale tohle je jiné. Tady jsem nikdy ani neplavala. A ve vodě je spousta živočichů, kteří mě docela děsí. Co když se mi nějaká větší ryba otře o nohu?

Od začátku natáčení jsem se na tuto scénu těšila snad nejvíc, ale teď tu stojím, je to zvláštní. Co všechno člověk udělá pro své nápady a sny.

Pere se ve mně několik pocitů. Chci tu scénu natočit, zažít to dobrodružství, ale zároveň mám strach o své zdraví, protože jsem předtím nikdy neskákala do pochybné hloubky v normálním oblečení. Hlavou se mi honí spousta pokynů jak a kam skákat, aby to bylo bezpečné, přece jenom si hloubkou nejsem úplně jistá.

Z myšlenek mě vyvedl až zvuk dronu, který proletěl na nebi kus ode mě. Možná jen tak létal, nebo mě špehoval? Třeba se divil, co tu dělá holka v oblečení, která stojí na kamenné zídce za dřevěným plůtkem špičkami už mimo pevnou plochu. „Zkoumá, co se děje?“ napadlo mě. Těžko říct.

Ze zadu se ozval mámin hlas: „Tak můžeme?“ Také už jí snad nervozitou, snad netrpělivostí padá drdol na hlavě.

„Tak dobře, jdeme na to,“ odpovím. A teď přišla ta chvíle. Kamera už byla zapnutá, bylo jen na mně, abych scénu dobře zahrála. Mám jen jeden pokus, když to nenatočím nyní, tak už nikdy. Když tu scénu nenatočím, jedna z těch nejhlavnějších scén bude chybět, moje práce bude celá pryč.

Vždy, když už jsem odhodlaná skočit, něco mě vyděsí a znervózním. Mám strach, že se něco pokazí. Co když se vypne kamera, nebo záznam naruší hlasitý zvuk auta, které tu sem tam projede?

Srdce mi bušilo a rozklepaly se mi všechny končetiny, nemohla jsem se uklidnit. Ale filmová vášeň mi nedovolila „zabalit to“.

V dále nad hladinu vyskočil kapřík, jako by mě zval: „Pojď, nic to není...“

Otáčím hlavu a dívám se směrem za kameru. V této scéně mě honí dinosaur a jediná věc, která mi může zachránit život, je skok do vody. Před očima vidím běžícího dinosaura, který se rychle přibližuje ke mně, aby mě sežral.

V té chvíli se mi vypnul mozek, otáčím se k vodě a skáču. Je to jakoby zpomalené, nic necítím, svoje tělo ani myšlenky, nedbám na kolemjdoucí, vůbec nevnímám svět okolo.

Rozjasní se až po pár sekundách, kdy dopadnu do vody. Uvědomím si, že jsem tady, ve vodě. Klepe se mi celé tělo. Už nemůžu zadržet dech a vynořím se nad hladinu. Dokázala jsem to!

Dívám se směrem ke kameře.

„Máš to natočené?“ přímo vyřvu svoje první slova.

„Ano!“ volá s úsměvem a asi i s úlevou máma.

Začala jsem se smát a plavala směrem ke schodům. Moje oblečení ztěžklo a plavalo se mi trochu hůř. V tričku, džínách a botách se přece jenom plave jinak než v plavkách.

To mě vůbec nezajímalo, hlavně, že scéna je natočená. Vyšla jsem po schodech nahoru, mokrá, z vlasů i oblečení tekla voda zpět do rybníka. Měla jsem vodu v puse, na zádech písek a v nohavicích vodní rostliny. Jsem ale šťastná, ostatní je mi jedno, už to konečně mám!

Klidné vody rybníku Olšovce už jsou zase opravdu klidné, dinosaur už je pryč, zelené džíny už jsou v pračce.

Kousek snu se splnil. Moje vítězství, konečně už můžu dodělat celý film! Je to fajn, splnit si malý - velký sen, překonat sama sebe, udělat krůček dopředu a třeba do vody, ...udělat něco neobvyklého, nejsme tu snad od toho?

NAROZENINOVÉ LOGO ŠKOLY - SOUTĚŽ

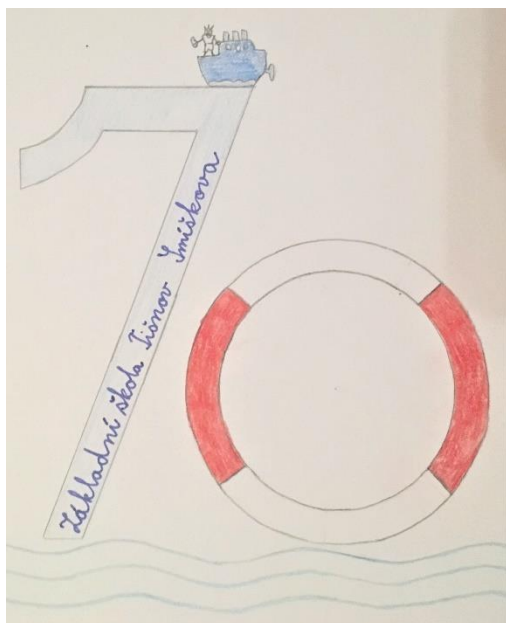
Na začátku tohoto školního roku byla vyhlášena výtvarná soutěž o nové narozeninové logo naší školy, neboť letos oslavíme 70 let od jejího založení.

Sešlo se několik desítek návrhů a z nich vybrala komise 10 nejlepších. Hodnotila se nápaditost, originalita, jednoduchost i celkové provedení. Sami zde můžete posoudit, jak těžké bylo vybrat z nich pouze jeden vítězný návrh, podle kterého bude vyrobeno to nové sedmdesátnické slavnostní logo školy.

Vítězem se nakonec stal Jarek Uher z 9. A, který přišel s vtipným nápadem, jak dostat naši loď do vzduchu a dopřát si aspoň malý narozeninový vyhlídkový let. Nebo už teď budeme létat pořád?

Jarek Uher, 9.A

Adéla Reindlová, 8.B

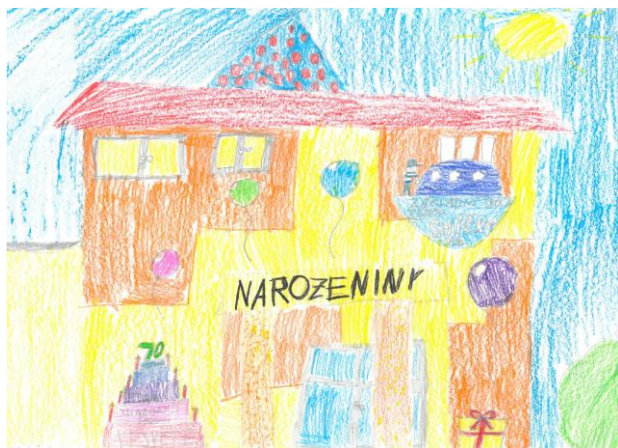

Veronika Pánková, 8.B

Helena Štouračová, 6.A

Viktorie Zábranská, 3.C

Miloš Svoboda, 7.B

Patrik Komůrka, 3.C

Tereza Trtílková, 3.C

Tereza Boleslavová, 3.C

Vojtěch Voldřich, 3.C